

Planinarski klub "Gorica"

Bilten broj 14

Januar 2010.

Godina jubileja
Aktivnosti i zbivanja u klubu u 2009. godini
Balkanska planinarska unija
Julijske Alpe
U svjetlosti vječnog sunca
Gran Paradiso
Pohod na Ararat

Planinarske poze

Godina jubileja

Godina u koju smo nedavno zakoračili ima za naš Klub posebno značenje, jer je to prva jubilara godina u našem radu. Naime, polovinom januara 2001. godine, nakon kraćih priprema, održana je osnivačka skupština na kojoj je formirano PD "Gorica". Društvo je od samog početka okupilo značajan broj već iskusnih planinara, koji su u duhu planinarske tradicije odmah pristupili uspješnom organizovanju akcija gotovo svakog vikenda. Realizovali smo godišnje u prosjeku oko 50 akcija, po čemu smo najaktivniji klub u Crnoj Gori.

U prvim godinama obišli smo sve krajeve i uspeli sve najznačajnije planinske vrhove Crne Gore. Od prije tri godine uspješno organizujemo i višednevne ekspedicije u inostranstvu. Samo u prošloj godini zastava našeg Kluba vijorila se na Triglavu, Olimpu, Gran Paradizu, Mon Blanu i Araratu.

Sa ovakvom praksom nastavice i u ovoj godini, proširujući već uspješno uspostavljenu saradnju sa jednim brojem planinarskih društava u okruženju.

Posebno je značajno da ćemo se po prvi put u ovoj godini priključiti susretu planinarskih društava iz Balkanskih zemalja, na njihov XIII tradicionalni susret, koji se polovinom juna održava u Bosni i Hercegovini, na planini Konjuh.

Planiramo takođe da u saradnji sa planinarskom organizacijom iz Turske organizujemo pohod na planinu Ararat. Nastavićemo našu skromnu, ali veoma zapaženu izdavačku djelatnost, sa ciljem valorizacije planinskog područja Žijovo, štampajući novo dopunjeno izdanje vodiča za potrebe inostranih posjetilaca.

Želja nam je da u ovoj godini jubileja, našu već tradicionalnu manifestaciju "Dani Gorice" pokraj Bukumirskog jezera, organizujemo još bolje i masovnije, i da konačno otpočnemo sa izgradnjom jednog skromnog planinskog objekta u tom području.

Zato ova jubilara godina zahtjeva od svakog našeg člana pojačano angažovanje i lični doprinos u ostvarivanju svih naših zadataka i planova, kako bi još više afirmisali naš planinarski klub u Crnoj Gori i šire.

Aleksandar Đurašković

Aktivnosti i zbivanja u klubu u 2009. godini

U protekloj godini klub je realizovao 47 akcija od kojih je 8 bilo dvodnevni i jedna višednevna ekspedicija u Sloveniji. Kao i svake godine najmasovnije akcije sa oko 60-tak učesnika bila je Kanjon Mrtvice i Dani Gorice na Bukumirskom jezeru. U prosjeku na svaku turu je išlo oko 17 učesnika.

Najaktivniji članovi sa najviše tura i uspona ove godine su **Branimir Bato Guberinić** i **Mira Kostić**, koji su svojom voljom i predanošću planinarenju, primjer svim ostalim članovima. Naši članovi su zajedno sa planinarima iz drugih klubova osvajali vrhove u inostranstvu: Titov vrh i Korab u Makedoniji, Gran Paradiso i Mon Blan u Alpama, Olimp i Ararat.

Uz povoljno vrijeme "Dani Gorice" na Bukumirskom jezeru su protekli u punoj planinarskoj aktivnosti, kroz uspone na Surdup, Štitan, Torač i Treskavac, druženje u kampu i odmor uz jezero. Najbrojniji gosti bili su planinari iz Trebinja - PD "Vučji zub" i Danilovgrada - PK "Prekornica".

Okupljamo se utorkom i četvrtkom u prostorijama kluba od 18 do 19h zimi
i od 19 do 20h ljeti. Adresa: Ul. 4.jul br. 19. Podgorica, Crna Gora
tel.+38269 606148 www.planinarskogorica.co.me planinargorica@t-com.me

Dani Gorice - Izvor Torač, Pasjak u pozadini

Protekle godinu ćemo, nažalost, pamtiti po tragičnom gubitku našeg člana i poznatog planinara Andreja Tomovića. Dana 11.10.2009. prilikom uspona na Ostrvicu, 11 naših članova je na samom vrhu Ostrvice bilo izloženo jakom udaru groma, od kojeg je smrtno stradao Andrej, teže povrijeđen ambasador Poljske Jaroslaw Lindenberg, dok je još četiri planinara prošlo sa lakšim tjelesnim povredama. Andrej je kao vodič bio posebno ponosan i zainteresovan da članove našeg kluba povede na planinu koju je dobro poznao i koja je u blizini njegovog sela Planinica.

Duboko potrešeni ovim tragičnim događajem Klub je zbog istinskog osjećanja žalosti i pijeteta prema pokojnom Andreju i njegovoj porodici obustavio realizaciju akcija četrdeset dana od nesreće. Takođe, Klub je povodom ovog događaja izrazio zahvalnost svim učesnicima u akciji spašavanja i to: Bobanu Brkoviću i njegovoj ekipi za spašavanje iz PJ Uprave policije Kolašin, kao i članovima PK "Bjelasica" na čelu sa Darkom Medenicom i Acom Popovićem, te Zoranu Mirotiću, planinaru iz PSK "Komovi", koji se nakon saznanja o nesreći hitno i maksimalno angažovao na animiranju za pomoć kod relevantnih institucija.

Nedostajat će nam Andrejeva neobična pojava, njegova priča o detaljima iz geografije i istorije pojedinih mjesta i krajeva koje smo zajedno pohodili. Druženje sa planinarima i planinarenje je osmislilo njegov život, ali i oduzelo u trenutku i na vrhu planine koja mu je bila najdraža.

Edita Files Bradarić

Andrej Tomović (prvi desno) na Orjenu ispred Doma za Vratlom sa ostalim učesnicima kursa za vodiče, maj 2006.

Balkanska planinarska unija

Incijativa Balkanskih planinarskih saveza potvrđena na Kopaoniku 2007. godine, da se obrazuje institucija regionalnog međudržavnog značaja za planinarstvo na prostorima Balkana, finalizirana je na Osnivačkoj Skupštini 28. oktobra 2009. godine, na Bjelašnici. Za domaćina je po dogovoru na sastanku oktobra 2008. god u Turskoj određen Planinarski savez BiH koji je isti organizovao primjerno.

Osnivačkoj skupštini su kao osnivači bili prisutni planinarski savezi, asocijacije i federacije Srbije, Bugarske, Turske, Makedonije, Albanije, Bosne i Hercegovine i Crne Gore, a kao gost i Hrvatske. Osnivačka skupština je usvojila Statut i izvršila izbor upravnih organa, utvrđene osnove plana rada, odlučila da sjedište bude u Beogradu, i redoslijed domaćina i prioritete aktivnosti za narednih 4 godine.

Službeni naziv je Balkanska planinarska unija (BMU). Za predsjednika BMU je izabran dr. Ugrinovski iz Makedonske planinarske federacije, generalni sekretar iz Planinarskog saveza Srbije. U nadzorni odbor je određen delegat PSCG. Domaćin naredne Skupštine, u 2010. godini, je Planinarska federacija Turske, a PSCG će biti domaćin 2013. godine.

Delegati Balkanskih asocijacija sa zastavama na Bjelašnici

Planinari PSCG su automatski postali članovi BMU, a time i korisnici svih pogodnosti u okviru i po statutu BMU.

U 2010. godini su zakazani susreti i više otvorenih takmičenja iz planinarske orijentacije, orijentiringa, slobodnog penjanja, planinskog biciklizma i pl. trčanja (maratona), a planovi i propozicije biće dogovorene do kraja marta. Sve aktivnosti biće praćene preko elektronskog časopisa, gdje svaka članica BMU ima svoju stranicu i link za prezentaciju svojih posebnih aktivnosti, koji je već od 01. januara u eksperimentalnoj funkciji i neophodni su saradnici iz Crne Gore na engleskom jeziku.

Osnivačkoj skupštini BMU su kao delegati prisustvovali i aktivno uzeli učešća u sesiji ispred PSCG Aleksandar Đurašković i Pavle Bandović.

Pavle Bandović, sekretar PSCG

Julijske Alpe

Uspješno realizovanoj ekspediciji u Julijske Alpe od 10-18.07.2009. predhodila je dobra priprema, osmišljavanje itinerera putovanja, korištenje saradnje sa PD "Škofja Loka" i Planinaskom zvezom Slovenije, koji su nam poslali garantno pismo. Nakon dobijanja viza slijedi organizacija putovanja koja je do samog kraja bila neizvjesna zbog odustajanja pola planiranih učesnika. Na kraju sedmorica ustrajnih planinara (Aco Đurašković, Bato Guberinić, Edita Files Bradarić, Biljana Milojko, Željko Vujović, Ivo Ščepanović i Željko Marković) krenula je kombijem Camper i jednim kolima na dug put preko Hrvatske do Škofje Loke.

Planika dom

Prva destinacija bila je Planinarski dom na Blegošu (1391m) neposredno ispod vrha Blegoš, koji smo popeli isto popodne i sa njega promatrali u daljini Triglav. Nakon noćenja pakujemo se i krećemo prema Pokljuki do Rudnog polja i Mišćovca 1300mnm gdje završava šumski put a započinje planinarska staza. Ovo je istočna ruta penjanja prema Triglavu koja ide preko Kolibe na Konjščici, Studorskog prevoja do Vodnikovog doma 1817mnm, zatim do Konjskog prevoja i Planika doma 2401mnm koja je za taj dan bila naša krajnja destinacija. Prešli smo oko 1100m visinske razlike za oko 5 i po sati uz odmore, vrijeme je bilo toplo sa izmjenama sunca i oblaka koji su se stvarali od velike vlage u dolinama.

Planika dom se nalazi na južnom platou ispod Malog i Velikog Triglava sa predivnim pogledom prema jugu, istoku i zapadu. Predivan je bio zalazak sunca i uz more oblaka u dolinama izgleda kao da ste na ostrvu. Dom može primiti oko 120 planinara, noćenje 11€, čorba 6 €, čaj i kava 2,5 €. Sva opskrba doma ide helikopterom koji ovdje stiže za tri minuta od Pokljuke.

Planinari "Gorice" na vrhu Triglava

Rano ujutro krećemo prema suncu obasjanim vrhovima, prvo na Mali Triglav 2735m a zatim preko uskog brida na Triglav 2864m, uspon zahtijeva oprezno kretanje, ali najveći dio je obezbjeđen metalnim klinovima i sajlom. Za uspon, silazak i odmor od 1h na vrhu utrošili smo oko 5 sati. Sa vrha seže pogled na sve strane, dominira Škarlatica 2740m i dolina Mojstrane sa sjevera kao i Dom i Meteorološka stanica na Kredarici, u daljini Mangart i more alpskih vrhova prema Austriji i Italiji. Slikamo se kraj „Aljaževog stolpa“, pečatiramo knjižice, pozdravljamo se sa ostalim planinarima koji pristižu i sa Kredarice i sa Planika doma, od domaćih Slovenaca do Holanđana, Čeha, Talijana i drugih.

Opraštamo se od Željka Markovića koji nastavlja svoju avanturu u Alpima. Slijedi ponovno odmor i uživanje na planinskom suncu kraj Planika doma. Nakon još jednog noćenja u domu ujutro se spremamo za silazak (osim Aca koji se vraća po kombi) vrlo interesantnom jugozapadnom rutom preko Dolica, Hribarice, Gornjih triglavskih jezera do Zasavske kočice na Prehodavcima 2071m, odakle započinje spuštanje u Dolinu Zadnjice koja završava u Trenti na rijeci Soči. Dug silazak od oko 20km i visinskom razlikom od oko 1700m prešli smo za oko 9h uz duži odmor i hlađenje na jezeru Rjava mlaka i Zasavskoj kočici gdje smo se okrijepili sa kompotom od kajsija. Da silazak nije imao kraja svjedoči gromki smijeh Željka Vujovića koji je odzvanjao dolinom a nakon Batovog pitanja: "Gdje više završava ova Zadnjica?", a poneki su se po ledu i snijegu spuštali upravo zadnjicom. U dubokom hladu na parking u kraju ove doline čekao nas je Aco sa kolima.

Pogled sa vrha Prostreljenika prema Rombonu

Ubrzo smo našli smještaj u pansionu „Andrej“ u Soči uz samu rijeku Soču. Rijeka je izuzetno bistra i čista a potpuno bijeli šljunak i stijene daju joj posebnu providno zelenkastoplavkastu nijansu. Kroz cijelu Sloveniju nismo mogli u rijekama i jezerima vidjeti nijednu plastičnu flašu i kesu. Naš glavni cilj putovanja je ostvaren, ali nastavljamo dalje, već sutra krećemo u Bovec i gondolom dolazimo na skijalište Kanin. Penjemo se na vrh Prostreljenik 2499m koji je najbliži vrh u nizu vrhova ovog grebena gdje dominiraju Visoki kanin 2587m i Rombon 2208m. Sa vrha direktno gledamo prema dolini u Italiji i padinama gdje Talijani uređuju novo skijalište koje će biti povezano sa ovim. Nakon silaska u Bovec naše planinarenje završava a započinje odmor i turistička posjeta Izvoru Soče i Postojnskoj jami. Povratak kroz Hrvatsku ide preko Rijeke, Jadranskom magistralom, uz obilazak NP „Paklenica“ i NP „Slapovi Krke“.

Edita Files Bradarić

U svjetlosti vječnog sunca

Uspón na Titov vrh (2747mnh), Makedonija

O toj turi se maštalo još tokom novogodišnjih praznika. To je ono doba kada se prave godišnji planovi, kada se zvjezdara i želi. Čitalo se o toj akciji, prikupljali su se podaci i jačala vjera da ćemo i mi biti na tim padinama na tradicionalnom majskom usponu. Znalo se da će Planinarski klub Gorica podržati i tu akciju svojih članova, samo je trebalo organizovati. A prije toga, kao što to uvijek biva, trebalo je i iskreno željeti. I ostvarilo se.

Posljednjeg majskog vikenda, u prvim satima subote, krenulo se ka makedonskim planinama, ka Šar planini i Titovom vrhu. Ekipu su sačinjavali planinari iz PK Prekornica iz Danilovgrada, planinar iz PK Komovi i sedam planinara podgoričkog PK Gorica. Krenuli smo svi zajedno i uz pjesmu, ka državi "gdje vječno sunce sja".

Prvo odredište je bilo Ohrid. Dočeka nas je kišom, ali ipak je bilo moguće prošetati njime. To je onaj grad u kojem vjernici čuju damar srca Sv. Nauma, u kojem još uvijek duh Svetog Klimenta brižljivo hoda gradom brinući o svom stanovništvu i u kojem i dalje bruji pjesma o Biljani koja u vodama ohridskog jezera "platno bijeljaše".

Šarplanina, Titov vrh

Iz Ohrida krenulo se dalje, a u popodnevnom časovima stigli smo u ski centar Popova Šapka. Istoga dana je uslijedilo svečano otvaranje ove 28. tradicionalne manifestacije. Po riječima organizatora i domaćina, Planinarskog društva Ljuboten iz Tetova, akciji se odazvalo preko 800 planinara iz 65 planinarskih društava iz svih republika bivše SFRJ, kao i planinari iz Austrije i Bugarske. Nakon svečanog pozdrava, društvima su uručeni sertifikati o učešću, a potom je održan i sastanak svih vodiča kako bi se objasnile pojedinosti vezane za bezbjednost i organizaciju samog uspona.

Na kraju dana organizovano je veselje uz živu muziku. To je zabava kada se srijeću stari prijatelji, a stižu novi. Kada se šire ruke u želji da se njima zagrlje svi dobri ljudi koji su tu, svi koji pjevaju i vesele se što imaju snage za nešto drugačije i vječno. Prema planu uspon je počeo u nedjelju u 6:30. Vremenski uslovi su bili odlični. Snijega je bilo tek na pojedinim površinama koje su zaklonjene od sunca. Uspón je vođen lagano i sigurno.

Uspón na Titov vrh

Najkasnije do podneva, naša zajednička grupa sačinjena od tri kluba, stajala je na vrhu. To je ono mjesto na čijoj se visini od 2747 metara izdiže prepoznatljiva kula. To je isto ono mjesto gdje se šire ruke i zastave, gdje se fotografiše i slavi još jedna u nizu naših velikih pobjeda. Tog dana smo, u oba pravca, prepješačili ukupno 24 km i savladali visinsku razliku u usponu i silasku po 1100 m.

Nakon silaska, istog popodneva je uslijedio povratak u Crnu Goru.

Dugo se pričalo o tom pohodu. Dugo se radovalo što smo bili dio njega.

I danas u nama bruje riječi iz prepoznatljive pjesme:

*"...Kad si sam, kad je sve teško ti se seti nje,
Makedonija ti pruža ljubav i sve..."*

Na vrhu

Učesnici pohoda iz PK Gorica su bili: Vanja Perunović, Saša Petrović, Duška Vučeljić, Marina Popović, Marko Ivanović, Saša Pejović i Jelena Aleksić.

Jelena Aleksić

TRIGLAV (2864) – GRAN PARADISO(4061) MONT BLANC(4810) – OLIMP(2918)

VIZA: Moja putovanja po srednjoj i junoj Evropi početkom jula i pored dobre volje ostalo bi samo želja bez pomoći planinarke Snežane i Žan Luka iz Pariza, oko apliciranja za pravu noćnu moru zvanu-šengen viza. Nedugo zatim uzeo sam godišnji odmor, sjeo u automobil i krenuo na daleki put kroz 9 država, dug 4229 km i temperaturnom razlikom od +30 do - 10 C.

Gran Paradiso Pl. dom 2612mm.

PUTOVANJE: Polazak iz Podgorice 10.07.2009. oko 09:00h sam poklopio sa polaskom klupske ekspedicije „Julijske Alpe- Slovenija 2009“ sa krajnje interesantnim itinererom kroz Bosnu (Mrkojeviće rodno selo Vasilija Ostroškog) Hrvatsku, do Škofije Loke u Sloveniji, odnosno do pl. doma Blegoš.

TRIGLAV: Poslije provedenog vikenda sa planinarima iz kluba, uspona na vrhove Blegoš (1391mm) i Triglav (2864mm), put me je dalje vodio kroz srednju Austriju (Salzburg), Nemačku (Minhen) do Bregenza grada na obali Bodenskog jezera na krajnjem zapadu Austrije.

BREGENZ: U ovom gradu sam ostao duže nego što sam planirao, s obzirom da mi u njemu već 10 godina živi brat sa porodicom. U početku mi je automobil pružio slobodu na taj način što sam u sopstvenom ritmu mogao da istražujem grad, a kasnije sam ga zamijenio biciklom i nisam se pokajao. Čistoća, način ophođenja ljudi, zelenilo i stambeni objekti su ono što odmah upada u oči tako neuporedivo različito od nas, malo dalje južnije. Što se tiče cijena mi smo već odavno u Evropi, čini mi se i prije Austrije.

SAN BERNADINO: Mješovita ekspedicija iz više planinarskih klubova Javorka, Komova i Džambasa, iz Podgorice je krenula 19.07.2009. i dogovorna tačka susreta je bio gradić Aosta na severo-zapadu Italije, pa se valjalo pripremiti za polazak iz Austrije. Put preko Lihtenštajna, Švajcarske (prevoja San Bernadino 2065mm) i istoimenog tunela sa 9% uspona i dužine 13 km), do Italije i smeštaja u auto-kampu na periferiji gradića je za pamćenje, iako je trajalo 10 h. Oko 21h na okupu poznata i nepoznata lica Dušan, Mira, Biljana, Ružica, Duško, Ana, Andrija, potom noćenje i ujutro polazak za NP. Gran Paradiso najstariji u Italiji osnovan 1922. godine.

GRAN PARADISO: Dolaskom u Ponto na nadmorskoj visini od 1900m, krajnjoj asfaltnoj tački, ostavljamo automobile, višak opreme i u koloni smo započeli uspon do pl.doma na 2612mm pešačkom stazom. Sutradan ustajanje, doručak, završno pakovanje opreme i polazak na uspon oko 6h. Jutro vedro i bez oblaka reklo bi se idealni uslovi samo da nije bilo vjetra.

Prvih 300 – 400 metara uspona do početka stalnog snijega i glečera kretali smo se utabanom stazom sa pratnjom bojažljivog stada alpske divokoze i divojarca, koji odvojen od krda živi samotnjački, veoma povučeno krijući se, ostajući gotovo nevidljiv, a potom uz pripremu opreme (dereze, cepin, uža, prusik, pojas, karabineri, krema sa faktorom zaštite 50, sunčane ili ledničke naočare) prtinom koju su napravili planinari krenuvši prije nas.

Kretanje lednikom uz stalni uspon trajalo je do 12 sati uz više manjih pauza od po 10 minuta kada smo se našli ispod vrha na visini od 4050mm. Sam vrh nepristupačan, kameni blokovi poslagani jedan preko drugog na oštroj ivici bez snijega, gde su sa južne i severne strane litice dubine po više od 1000m. Zadnjih 11 metara smo prešli sa osiguranjem u stijeni, kamenom bloku, užetom, bez ranaca priljubljeni uz kamen bez gledanja sa strane i po jedan planinar naizmenično.

Gran Paradiso vrh 4061mm

Prilikom silaska vrijeme se promijenilo više puta, smenjivao se snijeg, kiša, vjetar i sunce. Odmaranje na klupama ispred pl.doma sa pogledom na planinu i vrh poslije uspona je nešto što prosto ispunjava uz spoznaju da je najvažnije da smo kroz iskušenja koja su nam se nametnula prošli hrabro, da je iskustvo veće, a mi ćemo imati šansu da postanemo bolji ljudi, što je po mom mišljenju cilj uspona i penjanja.

Posle dužeg odmora, obroka, sumiranja utisaka, zajedničkog fotografisanja, silazak do portala je nastavila četvero člana grupa planinara dok su ostali bili voljni da još jednu noć provedu u pl.domu u podnožju Gran Paradisa. Sjesta za volanom prije i posle uspona nije baš za upoređivanje pogotovu uz pomisao na predstojeći deo auto puta punog tunela do Francuske granice i ulaskom u tunel Mont Blanc dužine oko 20 km. Da nije naknada za auto put i tunel mislim da vozači stomak ne bi ni osećali, a ovako kao da im se doda po jedan kamen u njemu svakim nailaskom na naplatni punkt koji prosto zaboli.

CHAMONIX nastavak u sljedećem biltenu.....

Željko Marković

Pohod na Ararat

25.08.2009. Crnogorsku ekspediciju u pohod na Ararat sačinjavala su četiri člana: Ramiz, Zoran, Bojan i ja. Iz Sarajeva polazimo u 06:15 avionom za Istanbul, odakle presjedamo za Kars, a dalje put nastavljamo autobusom (140km) u Igdir na krajnji istok Turske. Stižemo u 17:00 gdje nas smještaju u Učiteljskom internatu u kojem treba da noćimo dvije noći. Odlazimo u šetnju gradom. S obzirom da smo u Tursku došli u vrijeme svetog mjeseca Ramazana pričekali smo da mnogobrojni restorani, aščinice i čevabdžinice otvore svoja vrata gostima za iftar.

Uspón na Ararat

Večeramo u centru grada u jednom malom restoranu gdje služe ukusna jela iz nacionalne kuhinje. Nakon večere sa novostečenim prijateljima Turcima iz Igdira odlazimo u jednu čajdžinicu u kojoj na minderlucima pod otvorenim nebom ispijamo njihov tradicionalni čaj. Iz velikog samovara koji nam je donio konobar sami sebi točimo čaj u male čaše od vatrostalnog stakla. Ugodno časkamo i pored problema u komunikaciji jer niko od njih ne razumije i ne govori engleski jezik i začudo uz površno poznavanje ruskog jezika uspijevamo da se nekako razumijemo. Kasno uveče rastajemo se dok praznim igdirskim ulicama odjekuje naš smijeh i glasni povici spasiba, harašo, zdravstvujte... jedna jako prijatna noć.

26.08.2009. U obilazak i razgledanje kulturno-istorijskih znamenitosti grada zbog velikih vrućina krenuli smo rano ujutro. Igdir (850mnv) se nalazi u provinciji Agri i smješten je na važnom stjecištu trgovinskih puteva koji vode u Batum, Tebriz, Tiflis i Erevan, najznačajnijim gradovima na „putu svile“. Ispitivanja hiljadugodišnje istorije provincije pokazuje da je Igdir bio dom mnogih civilizacija čije je tragove moguće pronaći i danas.

Uveče u 19:30 u Sali doma kulture uz projekciju slajdova predsjednik Turske planinarske federacije upoznao je učesnike pohoda sa programom i uslovima penjanja na vrh Ararata. U pohodu učestvuje 51 planinar (30 domaćih i 21 strani). U posljednje tri godine uspon se izvodi sa sjevero-zapadne strane (iz Igdira), dok je to ranije bilo sa južne iz Dogubeyazita. Osim što je ovom promjenom uspon dobio viši nivo zbog težeg pristupa vrhu, jedan od razloga je i bezbjednost učesnika pohoda od terorističkih napada kojih je bilo u nekoliko navrata. Krećemo ranije na spavanje.

27.08.2009. Napokon je došao dan da krenemo u planinu. Vršimo poslednje pripreme oko pakovanja stvari i opreme. Velike ruksake, šatore i transportne vreće natovarili smo na kamion.

Nakon toga odlazimo na glavni gradski trg gdje je u 11h uz zvuke turske državne himne održana svečana ceremonija pohoda na Ararat. Pored učesnika pohoda manifestaciji prisustvuje veliki broj građana i visoka delegacija na čelu sa gradonačelnikom Igdira i guvernerom provincije Agri. Pored zastave domaćina na trgu su se zaviorile i zastave zemalja učesnika: Ukrajine, Rumunije, Bugarske, Grčke, Irana, Bosne i Hercegovine, Srbije, Makedonije i Crne Gore.

Po završetku svečanosti polazimo mini busevima za Korhan plato. Put nas vodi na jug u pravcu Dogubeyazita. Na kontrolnom punktu, opasanom bodljikavom žicom, vrećama sa pijeskom i mitraljskim gnijezdima vojnici pod punom ratnom opremom vrše provjeru putnika, isprava i prtljaga. Nakon kontrole nastavljamo prašnjavom cestom koja se rekonstruiše prema Dogubeyazit-u. Na svu sreću ubrzo napuštamo glavnu i skrećemo na sporednu cestu koja nas serpentinama vodi na Korhan plato. Usput nam naši vodiči pokazuju veliko udubljenje pored ceste nastalo udarom meteora. U 14h nakon pređenih 35km puta stižemo do vojne kasarne u čijoj neposrednoj blizini podižemo kamp 1 (1950mnv).

Pošto smo podigli šatore i smjestili se, odlazimo do kasarne da se upoznamo sa vojnicima koji će se idućih dana brinuti o našoj sigurnosti za vrijeme boravka na Araratu. Ljubazno nas dočekuju i nude da koristimo sve što nam zatreba počev od flaširane vode za piće, upotrebu santarnog čvora, punjenje baterija i slično. Umor i pospanost su učinili svoje tako da smo rano krenuli na počinak.

Na vrhu Ararata

28.08.2009. Ujutro u 06:00 ustajemo, pakujemo šatore i ostalu opremu koju će do kampa 2 nositi magarci. U 08:30 polazimo svi, goniči sa magarcima odlaze zaobilaznim lakšim putem, a mi se penjemo strmom pješaćkom stazom. Kamp dva se nalazi na 3400mnv i do njega uspon traje 5 i po sati hoda uz visinsku razliku od 1450mnv. Kolonu predvode vodiči Cemal Ertugay iz Antalije i Mustafa Kiziltas iz Balikesira. Tempo je umjeren i krećemo se korak po korak bez ikakve žurbe, natovareni sa malim ruksacima. Vrijeme nas odlično služi, bez vjetera i nije hladno.

Povremeno prolazimo kroz maglenu zavjesu koja se po dolasku u kamp 2 (14h) u potpunosti razila i sunce je opet zasjalo punim sjajem. Podižemo šatore u blizini izvora podno strmine na kraju velikog platoa. Nakon što smo se smjestili, kuvamo vodu za čaj i supu, prethodno je procjedišli zbog taloga pjeska. Pridržavamo se jednog od navažnijih pravila za boravak na visinama: piti što više tečnosti! Poslije podne u 17h odlazimo na aklimatizacijski uspon i dosežemo visinu od 3700mnv.

U kamp 2 se vraćamo oko 19h. Danas smo ukupno hodali 7,45h uz visinsku razliku od 1800 m, a u silasku 350m.

Nakon večere pripremamo vodu za piće koja nam sutra treba za uspon u kamp 3. Noć je neuobičajeno topla za ovu visinu. Prije nego što smo se zavukli u šatore bacamo još jedan pogled sa ivice platoa na svijetla Igdira i Erevana koji svjetlucaju u daljini.

29.08.2009. Budimo se ujutru u 7h, od danas će svako na svojim leđima nositi svoj teret. Šator, vreću za spavanje, opremu za penjanje u ledu, zimsku odjeću, zaštitnu odjeću, hranu za dva dana pakujemo u velike ruksake, a višak stvari ostavljamo u kampu dva. Na uspon polazimo u 9h. Zbog velike težine tereta idemo odvojeno i sami sebi određujemo brzinu uspona, shodno vlastitoj fizičkoj spremi.

Tokom uspona treba savladati 750m visinske razlike za otprilike 4 sata hoda terenom koji je zbog konfiguracije dosta zahtjevan. Pažljivo prolazimo kroz kameniti krš sa pokretljivim blokovima kako ne bi pokrenuli lavinu. U 13h izlazimo na vrh markantne stijene koja me podsjetila na Bobotov kuk. Tu kao u nekom orlovom gnijezdu podižemo kamp tri (4150mnv). Sa vrha stijene pruža se izuzetan pogled na veliki dio Turske i Armenije.

I samo što smo postavili šatore počelo je nevrijeme, isprva praćeno jakim grmljavinom i sijevanjem munja, a zatim je uslijedio sniježni pljusak. Brzo smo se zavukli u svoje šatore i sačekali nevrijeme da prodje. Nakon pola sata nebo se razvedrilo i sunce je opet zasjalo. Poslije ručka i odmora otišli smo do obližnjeg potoka nastalog topljenjem snijega i nasuli dovoljno vode potrebne za danas i sutrašnji uspon na vrh.

Poslije podne u 16:30 odlazimo na aklimatizacijski uspon i dosežemo visinu od 4500m. U kamp tri vraćamo se u 18h. Danas smo ukupno hodali 5,30 sati uz visinsku razliku u usponu 1100m, a u silasku 350m. Nakon večere pakujemo ruksake za sutrašnji uspon. Uveče su zvijezde i blaga mjesečeva svjetlost obasjali nebo iznad našeg kampa. Jedna prekrasna noć pred uspon na svetu planinu. Ovo nam je govorilo da ćemo sutra imati lijepo vrijeme, što nam je veoma važno zbog uspona na vrh. Radosni zbog ovakvog razvoja vremenske situacije odlazimo rano na spavanje jer nas sutra očekuje naporan dan.

30.08.2009. Ustajemo u 03:00 iza ponoći. Sinoć spakovane ruksake još jednom provjeravamo jesmo li ponijeli svu opremu za penjanje. Tačno u 04:00 krećemo u kolonu po jedan ka vrhu svete planine. Tišinu remeti jedino bat naših koraka. Put nam osvjetljava jaka mjesečina tako da nam čuone lampe skoro i ne trebaju. Ubrzo stizemo na glečar (4300mnv), stavljamo dereze i navezujemo se na uže. Po izlasku na sjevero-zapadni greben (4500mnv) obasjava nas sunce. Da bi se zaštitili od mogućih opekotina lica smo namazali kremom (zf50), stavljamo glečerce na oči, a na glavu kapu. Do vrha pravimo svega dvije pauze za odmor od 15min. Toplo je i nema vjetra, a ovakvo vrijeme obično donosi promjenu.

Već na visini od 5000mnv ulazimo u maglu koja nas prati do vrha. U 10:30 nakon 5,30h hoda uz visinsku razliku od 1015m izlazio na vrh. Tu je nastalo čestitanje i slikanje. Zadržali smo se oko 30 minuta i u 11h krenuli za kamp 3.

Odluka naših vodiča da zbog promjene vremenske situacije sa vrha krenemo ranije, ispostaviće se ispravnom. Na silasku magla nas je pratila veći dio puta i samo što smo skinuli dereze i stupili na kamenito tlo, nastala je jaka grmljavina praćena sniježnim pljuskom. Intenzitet padavina bio je znatno jači i za kratko vrijeme je napadalo 10cm snijega.

U kamp tri stižemo u 14h nakon tri sata hoda. Odmaramo se u šatorima i prikupljamo snagu jer nas očekuje naporno spuštanje u kamp 2. U 16:00 natovareni sa teškim ruksacima počinjemo se spuštati niz veliku strminu. U kamp 2 stižemo u 19h nakon tri sata hoda. Ponovo podižemo šatore, pošto smo se smjestili kuvamo čaj i supu. Bez nekog naročitog apetita večeramo na brzinu i rano odlazimo na spavanje. Danas je bilo zaista žestoko, ukupno smo hodali 11,30 sati uz visinsku razliku u usponu 1015m, a u silasku 1915m.

Vanja - Dogubeyazit

31.08.2009. U 07:00 ustajemo malo umorni od jučerašnjeg dana. Od danas ne moramo više razgledati nebo i razmišljati kakvo će nas vrijeme pratiti, svejedno nam je, vrh je sada u džepu. Nakon doručka pakujemo šatore i ostalu opremu u transportne vreće koje tovarimo na magarce. Polazimo u 09:45 i u kamp jedan stižemo u 13:45. Odlazimo u kasarnu na zajednički ručak, a u trpezariji nas poslužuju toplom pitom i hladnom coca colom. Kakav kontrast-živjela globalizacija.

Nakon ručka putujemo mini busovima i u Iğdir stižemo u 17h. Poslije pet dana boravka u planini gode nam neke civilizacijske ugodnosti tuš, topla voda, mirišljava kupka. U 20:00 odlazimo u Dom kulture gdje je na upriličenoj svečanosti organizator pohoda svakome pojedinačno uručio sertifikat za uspon na vrh Ararata. Nakon svečanosti naša ekipa sastavljena iz zemalja bivše Jugoslavije odlazi u jedan restoran u kojem smo proslavili uspon na Ararat. Nakon završenog pohoda u Turskoj smo ostali još četiri dana i posjetili gradove Dogubeyazit, Kars i Istanbul.

Valentina Perunović